

EDICIÓ D'OSONA I EL RIPOLLÈS

EL 9 NOU.CAT

El més petit dels herois

28-12-2015 | 9:53

Aleix Coch i Montse Pulido amb el seu fill Julià, a Campdevàrol
ISAAC MUNTADAS

Ruth Espuny Montse Pulido, de Campdevàrol, té un fill prematur i és una de les impulsores del CD benèfic per donar a conèixer aquesta problemàtica i recollir fons per ajudar les famílies en aquesta situació

Julià Coch és de Campdevàrol i ara té un any i set mesos. Malgrat ser tan petit, però, ja és un heroi. Va venir al món 12 setmanes abans del que li tocava, és a dir, va ser un nen prematur, i des d'aquell dia que no ha parat de lluitar per sortir-se'n. La seva mare, Montse Pulido, ha abocat tot el seu esforç a ajudar-lo. Es va fer membre de l'associació Prematurs de la Vall d'Hebron –té 1.600 membres– i ara ha estat una de les impulsores de l'edició d'un CD benèfic per donar a conèixer aquesta problemàtica, que recull les cançons que les mares i pares cantaven als seus fills quan van néixer. “La nostra? Compta amb mi, dels Txarango”, diu Pulido.

Quan es pensa en un nen prematur sovint es tendeix a reduir tot el problema en el pes que fa, “però en realitat gairebé és el que et preocupa menys”, diu Pulido. I és que els problemes són molt més greus: “Es demana a uns òrgans que no estan formats del tot que treballin com si fossin normals”, explica Pulido, “i alguns ho paguen pitjor que altres perquè poden tenir seqüeles de per vida a causa del sobre esforç”. La mare va estar primer 17 dies ingressada a l'hospital perquè es va posar de part i els metges van intentar aguantar-li el màxim possible, i un cop en Julià va néixer aquest s'hi va passar 69 dies amb suport respiratori per ajudar a acabar de formar els òrgans vitals. Les seqüeles que poden acabar patint aquests nens són problemes pulmonars, neurològics, sensorials o cardíacs, entre altres, “i podem dir que

nosaltres hem tingut molta sort”.

Sortosament, en Julià va poder anar a casa al cap de dos mesos llargs de néixer, “però no tot acaba aquí. Hi ha molta feina a fer a casa”. I és que a part d’haver d’estar sotmès a restriccions, també ha de passar revisions mèdiques contínues. Psicològicament, per als pares tampoc és fàcil. “Vaig tardar cinc dies a poder agafar en braços el meu fill, i no el podia acariciar perquè li podia fer mal”, explica emocionada Pulido.